

CHƯƠNG I

Một vì sao đi lạc

1.

Có một vì sao sa xuống hôm qua. Trên cát.

Nước biển thấm vào bờ những vệt mỏng thiết mỏng. Trời mát ghê.

Những chú còng con đã bò ra khỏi cát chơi, nhìn vì sao lạ, chớp mắt hỏi:

– Sao cậu phát sáng vậy?

Vì sao nghe vậy thì cười gượng.

“Tiêu rồi. Lộn chỗ rồi sao. Làm sao trở về?”

Ngân hà trên đó lấp lánh một dải sáng mãi không thể với tới. Trên cao. Một màu xanh ngọc mềm mại đông đưa. Như lụa mềm, như thủy ngân.

Chảy ngang qua trời. Vì sao bé bỏng thấy mình lạc rồi thì bắt đầu khóc. Ở chỗ này chỉ thấy nước biển mặn thôi. Nước mắt vì sao không mặn, tụ lại thành một bông hoa. Trông nó như bông tuyết vậy. Trong vắt.

Nước mắt lăn qua lăn lại, nhìn vì sao hỏi:

– Làm gì mà khóc chứ?

Làm sao để về, vì sao nhất thời chưa nghĩ ra. Nó bị kẹt rồi, ở lại nơi này. Nơi những chú còng con ngày ngày bận bịu và vui vẻ lăng xăng chạy chơi, se cát thành những bi tròn, rồi sóng biển lại chạy vào bờ xóa đi.

Vì sao ngỡ ngác không hiểu sao lũ còng con lại vui đến vậy. Sao lại bền bỉ và kiên trì đến vậy. Nó khóc mãi. Nước mắt lăn xuống xung quanh nó, tụ thành một vòng tròn đông đúc những bông hoa.

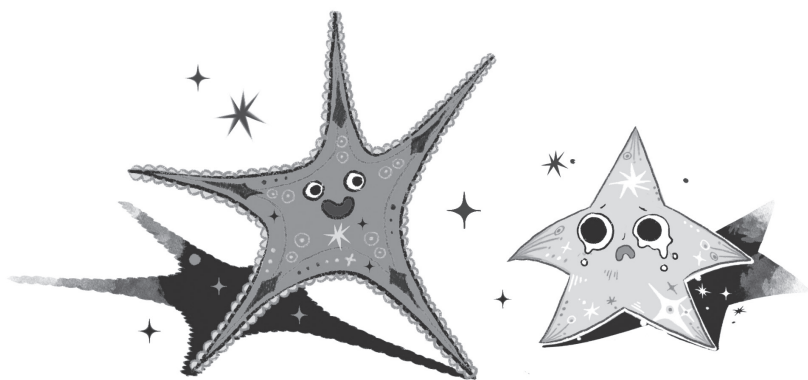
Nắng lên rồi xuống. Những lúc trời tối, dải ngân hà lại hiện ra. Những vì sao khác cũng hiện ra lung linh.

Các chú còng chạy lông bông, ngúc ngoắc hỏi nó:

– Chơi cùng không?

– Không muốn!

Vì sao òa òa khóc.

2.

Một sáng nọ, có một con sao biển đỏ thắm tấp vô bờ. Nó nằm im, không rõ sống hay chết.

Vì sao mon men tới.

– Nè, đặng ấy giống tớ cơ mà to lớn thế?

Sao biển không đáp. Được một hồi nằng lên, nó mới nói:

– Đi chơi đi. Ngồi đó làm gì?

– Cậu có cách nào cho tớ lên kia không?

– Biết bơi không? Cậu nên xuống biển thử một lần. Có nhiều người nhang nhác cậu dưới đó.

– Không, tớ muốn lên. Không phải xuống!

Vì sao vùng vằng bỏ đi. Đi được một hồi lâu thì nó thấm mệt. Nó thở không nổi nữa. Trời tối rồi, nên nó trông càng lấp lánh sáng.

“Không xong rồi!”

Vì sao vùi mình xuống cát.

– Trông cậu thật giống ngọn hải đăng. Cậu có dẫn đường cho ai không? – Một con thuyền ngái ngủ gần đó hỏi.

– Không biết. – Vì sao đáp.

Im lặng.

“Dẫn đường gì chứ,” vì sao trộm nghĩ, “Chẳng phải các cậu trông thấy sẽ bắt tớ sao!”

Bọn còng nhỏ nhìn nó lom lom:

– Thôi rồi, nó chỉ là đứa con nít thôi, nó cứ khóc hoài.

Vì sao nghĩ: *“Đúng là mình không giúp được gì cho ai.”*

3.

Thủy triều lên xuống ngày ngày đếm nhịp.

Đêm xuống, vì sao quán nó vào một cọng rêu. Ban ngày nó miệt mài đi. Thiệt ra đi cũng không nhanh. Nó còn thời giờ để cà kê vô mấy chỗ lạ, soi xét.

“Biển này không phải Hawaii gì rồi, không có đẹp, không có xanh.”

Vì sao nghĩ thầm. Cây cối rải rác. Chỉ có cát là dồi dào. Mà vì sao đâu có cần cát làm chi chứ.

– Oái!!!

Nó giẫm chân vô một cái vỏ ốc màu xà cừ. Nhìn nó sáng giống một ngôi sao nha. Thiệt là giống.

– Cậu còn trong đó không? – Vì sao hỏi.

Vỏ ốc xà cừ không đáp.

– Cậu đi đâu?

Cũng không đáp.

Cái gì giống mình thì lại không nói. Kì thiệt. Vì sao lẫn tẩn. Nó đi theo mép nước. Lâu lâu cát, nước biển theo sóng ập vô trùm lên người nó.

4.

Hỏi ở ngân hà chắc hẳn vì sao rất lười nhác. Sao giờ nó mới thấy chớ? Tự nó nhớ lại (thời khắc đó coi bộ đã lâu rồi) cũng thấy nó có học môn gì đâu. Vì bây giờ xem ra nó chẳng biết làm gì cả. Chuyện gì cũng không biết. Nếu biết có ngày này, nó nhất định học lấy vài chuyện.

Như là bơi nè.

Như là đào hang nè. Hay đổi màu nè.

Đỡ phiền phức biết mấy.

Mà đâu có được. Nó ngồi ngắm nghía thấy tụi còng con đó còn đào hang giỏi hơn nó. Ít ra tụi nó cũng còn trốn đi được. Nó cứ lấp lánh thế này không phải chuyện gì tốt.

Vì sao ử rử.

Trên ngân hà có rất nhiều sao sáng. Nó chẳng có gì quá khác biệt. Nước trên đó không có mặn. Ngày đêm đều lộng lẫy.

5.

Thật ra, nghiêm túc mà nói, trên đó không phải chỉ toàn hạnh phúc ngọt ngào. Lâu lâu làm sai chuyện gì, cũng bị la đó. Nhưng mà trái cây và hoa cỏ trên đó ngọt lắm nha. Vì sao bỗng nhớ ra nó chưa có ăn gì lâu rồi. Có quả đào nè, thiệt mềm. Hoa hạnh thì bung trắng. Hương cỏ thì mát mẻ. Mây nữa. Nhất định luôn có mây.

Bây giờ khác, trên đó mà khóc còn có thể cuốn mây mà ngủ. Ở đây, khóc rồi không biết làm chi. Cứ chốc chốc lại có một người lạ tới hỏi nó làm sao, đi đâu đó, làm sao ngủ yên chớ. Thiệt là chán! Còn trên ngân hà...

Nhưng mà trên đó, thân phận của nó cũng không phải lớn lao gì. *Haiza!* Vì sao nhỏ tự biết mình biết việc, hằng đêm làm nhiệm vụ vác đèn chiếu sáng. Nó gặp người lớn thì cúi chào, gặp người nhỏ thì giúp đỡ, hoàn toàn không có mắc sai lầm. Cuộc sống cứ vậy mà trôi trôi.

Còn có những ngôi sao đẹp dễ, tiếng tăm thì nhiều vô kể, du hành xung quanh nó. Dịu dàng có,

uy nghi có. Rồi Mặt Trăng thì không nói rồi. Các tiểu hành tinh, ôi thôi là phong phú!

Vì sao nhỏ chẳng qua là vì sao nhỏ mà thôi... Nhưng mà dù sao cũng hạnh phúc.

Giờ thì chưa có gì ăn hết.

6.

Đâu thể cứ nhớ hoài một thứ, vì sao nghĩ.

“Phải xây đường đi lên đó lại, nếu tìm hoài không ra đường thì làm sao.”

Vì sao nhỏ bị ép phải trưởng thành, nhanh chóng lấy tinh thần người lớn mà suy xét thấu đáo.

Nó đi hoài chỉ thấy biển trải ra mênh mông, tít tắp. Ngày nắng, ngày mưa. Không quản, không đếm. Nó gom lên một đụn cát nhỏ, đêm đêm leo lên đó hỏi đám sao trời.

“Có thấy tứ không? Có khỏe không?”

Bọn đó là sao thiệt, đang chơi lông nhông hay chỉ là bóng hời ức vậ trời. Mà không có ai nói với nó một tiếng.

Biển đêm rì rào mãi. Không dứt. Biểu sao ngủ chứ.